

– Остави се. Нали съм си беден – на беден кога му е вървяло? Взех една жълтица, а останалите ги скатах в чалмата си. На сутринта тръгнах за пазара, ама се спусна един орел – грабна чалмата и я отнесе.

– Брей, – казали хората, – този човек дали ни лъже? Как все на него се случва!

Казали му:

– Повече пари няма да видиш.

Тъкмо си тръгвали, когато онзи приятел, дето вярвал в късмета, казал:

– Днес като идвахме намерих едно парче олово. Я да ти го дам – може да ти помогне с нещо. То е късмет – може да ти помогне.

Оставили му топчето с олово и тръгнали. Другият приятел казал:

– За какво му остави това топче олово? Той с две кесии жълтици нищо не направи, че с това ли?

– Може пък да му проработи късмета.

Вървели, вървели и се разделили. Минало се време и двамата приятели пак се събрали. Казали си:

– Какво ли прави нашият човек? Я да отидем да го видим.

Тръгнали. Вървели, вървели и стигнали до схлупената къщурка. Почукали на врата – нямало никой. Излезли съседите. Попитали ги двамата приятели:

– Търсим този, дето плетеше въжета.

– О, той отдавна се изсели оттук.

– Как се изсели? Къде отиде?

– Той стана много богат. Взе си хубава къща и се премести в хубавия богаташки квартал.

Започнали двамата да се чудят и маят. Тръгнали те да го търсят в богаташкия квартал и накрая го намерили.

– Абе, Асане, какво стана с теб? Два пъти по една кесия с жълтици ти давахме ти не забогатя, а сега?

– Какво да ви кажа, мили приятели. Нали ми дадохте онова топче олово. Аз имах една скъсана стара мрежа, едно серкме. Сложих оловното топче там. Заших скъсаното. Отидох със серкмето в морето, хвърлих мрежата и какво да видя – много риба вътре – пълно с риба. Напълних си чувалчето, отидох вкъщи и намерих в една риба един голям пръстен със скъпоценен камък. Отидох и го продадох на златарите. Той струваше много пари. Върнах се, купих си материали, купих си къща и си направих работилница. Сега произвеждам най-хубавите въжета. В целия град само моите въжета търсят – най-хубави и най-евтини.